

dat niet vloten wilde, op de aanhouding der prinses, welk feit Blijleven ook reeds vernomen had, zonder dat het hem echter veel belangstelling scheen in te boezemen. Hij bleef met zijne gedachten bij geen enkele zaak; hij sprak veel en druk genoeg, doch alles door elkander, van het eene onderwerp op het andere overspringend, telkens vergetend wat hij zoeven gezegd had. De

Met veel vertoon haalde hij daarbij het
Journal de poste voor den dag....

vaandrig keek hem van terzijde aan, niet wetend hoe hij het met hem had; blijkbaar was er iets dat zijn geest geheel in beslag nam, hetgeen anders het geval niet was. Bij Blijlevens woning nam Hofland afscheid, doch toen hij, iets verder, nog eens omkeek, bemerkte hij dat zijn makker, in stede van binnengetreden te zijn, zich met haastige stappen in de straks afgelegde richting verwijderde.

Den volgenden morgen vernam men te 's-Gravenhage, dat de joviale secretaris van Zoetermeer, mr. Piëter Blijleven, er van door was met mevrouw Noordhuijs. „Een ongeluk komt nooit alleen,” zeiden sommige orangisten, doelend op de omstandigheid dat dit schandaal plaats had gegrepen kort na het feit, hetwelk toen nog vrij algemeen als eene ramp voor de Oranjepartij werd beschouwd. Doch Mientje en Leentje waren van oordeel, dat men hetzelfde met minstens evenveel recht van het geluk kon zeggen; weinige dagen later werd de verloving van de

eerste met den vaandrig Hofland gevierd, terwijl de tweede zich zag toegekend aan den Amsterdamschen Lutheraan, die, standvastiger in de liefde dan in het geloof, met goed gevolg tot lid der publieke kerk was gemoffeld. En de Orangistische kapper Mourand werd weinige maanden later, toen de Pruisische bajonetten voorloopig aan het streven der patriotten een eind hadden gemaakt, uit de gevangenis ontslagen en in de armen zijner huisvrouw teruggevoerd.